Der har aldrig før i den europæiske historie været et så omfattende og vedvarende samarbejde mellem de europæiske lande som det, vi oplever i disse år.
Det er en god udvikling, en ønskelig udvikling - og en tvingende nødvendig udvikling.
Vi er inde i en historisk set meget lang periode uden krig - og der er ingen tvivl om, at en medvirkende årsag til det er, at vi har fået organiseret dette at snakke sammen, at tage problemerne i opløbet, før de udvikler sig i den helt gale retning.
Og samarbejde er nødvendigt, for at vi i Europa kan stå mere samlet og dermed stærkere i de globale spørgsmål - i FN, GATT, OECD, på topmøder og i andre internationale sammenhænge.
Samarbejdet i Europa har formentlig medført, at vi har undgået, at den økonomiske krise er endt i det totale økonomiske sammenbrud.
Resultatet ville have været en stadig stigende national egoisme.
Dette er selvfølgelig ikke tilfredsstillende.
Den økonomiske krise burde positivt være imødegået med fælles retningslinier for den økonomiske politik. Og naturligvis burde sådanne retningslinier være stærkt præget af de europæiske socialdemokratier.
Den økonomiske krise, store dele af verden gennemlever i disse år, kan ikke overvindes ved den ensidige nedskæringspolitik, som konservative og liberale regeringer fører.
Det europæiske samarbejde er også nødvendigt, for at vi kan få gennemført en koordineret indsats i den økonomiske politik og dermed få sat gang i investeringerne og få fremmet beskæftigelsen, men her kniber det gevaldigt. Arbejdsløsheden er det uhyggelige spøgelse i dagens Europa.
Der er ingen tvivl om, at EF er det hidtil eneste organ, der med rimelighed kan siges at have forsøgt at medvirke til løsning af disse helt vitale opgaver.
Det, det drejer sig om, er netop at Socialdemokratiets solidariske tankegang skal være stærkere i den europæiske debat.
Ikke alle europæiske lande er med. Der er dog på dette område sket fremskridt fra De Seks til De Ni - senere Ti - og nu optagelsesforhandlingerne med Portugal og Spanien.
Ser vi mere konkret på fordelene ved EF, så er der for første gang i historien oprettet et stort fælles marked for landbrugsprodukter. Det lykkedes som bekendt ikke i EFTA og heller ikke i det nordiske samarbejde. Dette forhold er af særlig stor betydning for

os, fordi vi eksporterer 2/3 af vores landbrugsproduktion.
Selv om det koster slid og slæb, må landbrugspolitikken fastholdes som en af grundpillerne i EF- samarbejdet.
Vi kan også konstatere, at hovedparten af handelsskrankerne - al told og de kvantitative importrestriktioner - er ophævet. Det har medført en temmelig vidt gående arbejdsdeling med de fordele, det giver, når vi skal udnytte ressourcerne bedst muligt.
Vedtagelsen af en række mindstenormer på det sociale, sikkerhedsmæssige og miljømæssige område har været med til at hæve standarden i de dårligst stillede lande, uden at det har hindret de enkelte lande i at gå videre, når de selv ønskede og magtede det.
De enkelte nationalstater har ikke større mulighed for at kontrollere de multinationale selskaber. Det har EF heller ikke kunnet gøre effektivt endnu, men vi har fået en bedre mulighed for at kontrollere, at disse selskaber ikke unddrager sig deres forpligtelser over for os andre. På dette område er der brug for en stærkere EF-politik. Hvis det ikke lykkes, findes der næppe andre muligheder for effektivt at styre de multinationale.
Selve EF-parlamentet - og det er emnet vi er samlet om har som bekendt kun få, begrænsede magtbeføjelser, nemlig på budgetområdet. Til gengæld har parlamentet en anden vital opgave, nemlig at være forum for en fri, demokratisk og offentlig debat om de forslag, der behandles i kommission og ministerråd. Det er vigtigt, at kommissionens og ministerrådenes overvejelser og beslutninger ikke foregår bag lukkede døre. Derfor er EF-parlamentet en slags Europas frie talerstol.
I det danske Socialdemokrati ønsker vi ikke, at EF- parlamentet skal have udvidet sine magtbeføjelser, men vi finder, det er vigtigt, både at de mindre landes røster høres i parlamentet, og at de socialdemokratiske synspunkter kommer frem i offentligheden.
Den parlamentariske kontrol med ministerrådet og kommissionens arbejde skal naturligvis først og fremmest varetages af de nationale parlamenter. I Danmark har vi som bekendt indrettet et særligt markedsudvalg i Folketinget, som løbende drøfter EF-
sagerne med regeringen. Det er også her, vi giver regeringen mandater til forhandlinger i EF. Markedsudvalget er dermed udøver af den demokratiske kontrol

Ordningen sikrer, at danske ministre giver udtryk for holdninger og synspunkter, som der ikke er flertal imod i det danske folketing.
Vi vender os klart imod forsøg på at forme EF's udvikling gennem knopskydning i de beføjelser, institutionerne i dag har - og veto-retten opfatter vi som en navlestreng til befolkningen herhjemme. Den skal under alle forhold bevares.
Hvad er så hovedopgaven for os i EF?
Først og fremmest en politik, der genskaber den fulde beskæftigelse og øger den økonomiske vækst.
Det er ikke muligt for et enkelt land - ikke engang et enkelt af de største i EF - at føre en økonomisk politik, som går imod den, der føres af de andre medlemslande. Det er derfor vigtigt at påvirke de andre lande til at føre en økonomisk politik, der genskaber den fulde beskæftigelse. Med de konservative tendenser, der præger de store toneangivende' landes økonomiske politik, er det vigtigt at være med hvor denne politik er til debat. Det sker i EF, og det sker ved EF*s deltagelse i større internationale forsamlinger.
Midlerne er fortsat principielt det enkelte lands egen beslutning, men hovedmidlet må overalt være øgede investeringer. Som vi selv herhjemme lægger op til i vores investeringsplan og det økonomiske program for de kommende år.
Vi vil arbejde for at fremme initiativer, der kan løse nogle af de mange problemer, der er med miljø, forurening og energi. Mange af disse problemer kender jo ikke nationale grænser.
På det politiske plan kan vi også påvirke de enkelte landes holdninger og politik ved at føre vore synspunkter frem i de regionale, socialdemokratiske organer, der arbejder i tilknytning til EF. Også i Socialistisk Internationale og Frie Internationale har vi mulighed for at markere vores politik
Vi anerkender nytten af, at de 10 EF-lande uden for Rom-traktatens rammer har et fornuftigt udenrigspolitisk samarbejde. Dette europæiske-politiske samarbejde har i mange situationer medført ensstemmige beslutningen hvorved Europas stemme har fået betydning ved siden af supermagterne. Og det har ofte været med holdninger, som Danmark har været tilfreds med. Vi ser gerne dette samarbejde udvidet til andre europæiske lande.
I det hele taget gælder det, at vi meget gerne ser et øget samarbejde med flere lande. Det gælder ikke mindst de øvrige nordiske lande og de resterende EFTA-lande Svejts

og Østrig.
Derimod ønsker vi ikke, at EF udvikler sig i retning af en politisk union, og vi afviser også at gøre EF til forum for militære beslutninger.
Vi ønsker også, at EF går foran i bestræbelserne på at skabe økonomisk vækst i udviklingslandene.
For at få gennemført denne politik - i et desværre stadig alt for konservativt Europa - er det tvingende nødvendigt, at den socialistiske gruppe i EF-parlamentet bliver større. Kun derved kan vi afgørende præge debatten om økonomi, arbejdsløshed og sociale forhold.
Det er den opgave, som vi på denne kongres skal give startskuddet.
Socialdemokratiet er det eneste danske parti, der har mulighed for med vægt at bidrage til en solidarisk politik, også på det europæiske plan. De andre grupperinger i EF-parlamentet trækker enten i borgerlig retning eller anviser en gold politik, der ikke kan bruges til noget.
Vi derimod går ind i det europæiske samarbejde med den solidariske holdning. Det skal ske inden for de rammer, der er afstukket, det vil sige også med en klar markering af, at vi ikke vil godkende en vidtgående integration, og at bevarelsen af veto-retten er vital for os. Men viljen til at føre solidariteten ud i konkret handling skal ingen tvivle på.